

други ранени. Останалитѣ грабнаха оржието си да се защитяватъ. Но бѣлитѣ не ги оставаха да мръднатъ: тѣ започнаха да удрятъ всички, които имъ се попаднѣха съ страшнитѣ си камшици. Тѣзи камшици съ страшна сила се обвиваха около голитѣ тѣла и изтрѣгваха цѣли кжсове месо. За съпротива не можеше и да се мисли. Ония, които останаха живи и не бѣха много тежко ранени, избѣгаха. Азъ се опитахъ на хвърля бумеранга си върху единъ отъ бѣлитѣ, но отгоре ми се посипа градушка отъ куршуми и азъ избѣгахъ, преследванъ отъ свиренето на камшицитѣ. Преселницитѣ завладѣха жилищата ни и всичкото ни имущество. Чувахме, какъ се смѣха и пѣха, тържествувайки за победата си.

Скрихъ се въ храститѣ и се промушвахъ все понадалечъ. За сждбата на домашнитѣ си нищо не знаехъ. Като си мислѣхъ, че може да имъ дотрѣбвамъ, азъ се прислушвахъ внимателно. Най-после, всрѣдъ мъртвата тишина на гората, дочу ми се гласъ на дроздъ. Това бѣше сигналътъ на баща ми. Азъ му отговорихъ съ викъ на папагалъ. Скоро се намѣрихме. Баща ми бѣше много уморенъ и израненъ отъ бодливитѣ храсти, изъ които се бѣше провиралъ. Започнахме и двама да търсимъ останалитѣ членове на семейството си. Майка ни ни намѣри по гласоветѣ. По голѣмитѣ ми братя отдавна бѣха измрѣли. Сестра ми, макаръ и много малка, бѣше оженена и живѣеше съ друго племе, а малкия ми братъ бѣлитѣ убиха съ първия си гърмежъ. Той бѣ убитъ въ ржцетѣ на майка ми. Тя сжщо опита нѣколко камшика и изранена, тжжна, скиташе въ отчаяние изъ гората. Тя ни разправяше за смъртта на братчето ми и горчиво плачеше. Баща ми, строгъ човѣкъ като всички наши войни, троснато ѣ заповѣда да млѣкне, за да не чуютъ